

Andrzénky

Začnu pozpátku. Totiž na hřbitově a skončím u své nejranější dětské vzpomínky. Tedy tak, jak se ta epizoda odehrála. Na hřbitovy odjakživa chodím ráda. Na těch velkých nacházím důstojnost a poklid čehosi nevratného a na těch nejmenších půvabné stopy mizejících časů. Na všech se občas tu či onde pozastavím a před náhrobkem si kladu otázky a dohaduji se odpovědí. Jací byli, jak žili a jak moc je měli rádi jejich pozůstalí. Ty pozůstalé, když také odejdou na onen svět, navštěvují (nebo nenavštěvují) jejich další pozůstalí, až někdy na náhrobku zůstanou jen sotva znatelné nápisy.

Někdy v 80. letech jsme procházeli i českobudějovický hřbitov sv. Otýlie. Moje rodopisné zájmy se tehdy sotva klubaly ze začátečnických plínek. V tomhle stádiu shromažďování dokumentů, rodinných památek i vlastních vzpomínek mi byl dopřán zcela náhodný objev. Jednoduchý mramorový náhrobek nesl jména i data mých praparodičů Sovových, kteří žili celý život v Českých Budějovicích. Vše jsem si poznamenala, včetně jmen Aurélie a Jiří Linhartovi. Linhartovi? Aurélie? Božítku, to musí být teta mé maminky, které říkali Relča!

Císařovy nové šaty

Tetu Relču jsem viděla jen jednou. Žila v Českém Krumlově a byla švagrovou mojí babičky. Ta mně na podzim 1949 vzala na dlouhý krásný výlet z Prahy do Krumlova. Měly si obě hodně co povídat, a tak mi teta Relča přinesla zdánlivě bezvýznamný dárek – starou ošuntělou knihu. Byla docela tlustá a plnička překrásných obrázků. „Babi, babi, co je to tu napsáno?“ „Ono je to německy, ale znamená to „Anderzénovy pohádky“. A tak se „Andrzénky“ staly mojí první opravdickou knihou, která mne nikdy neomrzela.

Čas od času jsem na babičku naléhala, aby mi pohádky převyprávěla, nebo přímo překládala. A tak vznikly poněkud unikátní vpisky mezi řádky, poprvé jsem se setkala s pojmem švabach a všechny příběhy jsem velice prožívala. Nejvíc mě dojímalo příběh holčičky, co si sirkami zahřívala ručičky a moc mě těšilo, že my tak chudí nejsme.

O Andrzénkách by se dalo vyprávět dlouho, ale kdo by je neznal? Tak mi jen dovolu, abych se v adventním čase roku 2008, na prahu šedesátiletého výročí nabytí mé první knuhy, s vámi podělila o to dětské okouzlení aspoň třemi krásnými obrázky. Protože Andrzénky jsou tu se mnou pořád. A s nimi milá laskavost tety Relči i nesmírná láska mojí babičky Elišky.

Dole: Děvčátko se sirkami a Statečný cínový vojáček

